

SETMANARI POPULAR
Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A
Número sol 5 céntims. Preu de subscripció: 3 pessetas al any.

—Mireu l' oncle: s' ha casat tart, pero ho ha acertat.

GAT ESCALDAT...

¡No 'n passen pocas de cosas d' un cap de dia al altre!

Pero no passen totes de la mateixa manera.

Unas, passen sense deixar en la memoria rastre d'elles; y aquestas son las més y las que ab més propietat podem dir que *passen*.

Altres, se posan en la memoria, pero per poca estona, com si anessin de *tránzit*. S'hi posan com la pols sobre 'ls mobles fins, que ab un cop d'espolsadós se 'n va.

N'hi han d'altres que s'hi arrapan com l'aura a las parets runosas, y aquestas no 'n marxan ni ab fum de sabatots. Fa *un* tots los possibles per apartarlas, pero pocas vegadas ho pot lograr. Y si ho logra es per poch temps, porque quan menos un pensa, la més petita cosa que ab ellas te alguna relació las hi torna ab la mateixa insistència qu'antes.

Y lo pitjor que las torna ab lo mateix *color* qu'antes tenian; y 'ns hi dalim si son alegres y 'ns esborronám y se 'ns posan los cabells de punta y 'ns ve pell de gallina si son tristas.

Aixís me succeheix a mí ab una que me 'n va passar ja fa molts anys.

Vostés encara no 'm coneixen.

Y es clar; com qu'es la primera vegada que trech lo nas per entre 'ls plechs de LA BARRETINA...

Donchs jo, dich, un servidor de vostés, encara que soch catalá fins al moll dels ossos, he hagut de viure allunyat de Catalunya bastants anys.

M'estava ja fa vint anys (¡ay Senyor, com passa 'l temps!) a París en una casa de comers.

L'amo, que 's va creurer que jo era tot lo que 'l meu nom indicava (me dich Fidel, per servirlos) va posar en mí tota la seva confiança. Jo era 'l *factotum* de la casa.

Havia de fer la casa una operació de molta importància en una població de las de més nom d'Espanya y era cosa d'encarregar-se a persona de molta confiança.

Si no hagués estat lo poagre que no 'l deixava moure del llit, l'amo hi haguera anat ell mateix. Pero no podia ferho, lo mal podia més qu'ell y no 'l deixava marxar. Res, que 's veu que d'un modo ó d'un altre tothom te amo; y l'amo del meu amo era 'l poagre.

Per fi un día 'm cridá (no 'l poagre, sino l'amo) y 'm digué:

—Fidel: ¿te vindria mal fe un viatge a la teva terra?

—Gens ni mica, li vaig dir; molt m'agradaria tornar a la meva patria després de tant temps de no haverhi posat los peus, y molt més si d'aixó n'ha de venir algún benefici per la casa.

—Y no petit; més gran del que tu 't pensas. Y m'explicá fil per fil l'objecte del meu viatge.

Espantat jo devant de l'importància de la comissió que se 'm feya, m'escusava; pero ell me replicá:

—No t'escusis, porque tu sols ets lo que pots portar a cap aquest negoci. Las tevas obras m'han probat qu'ets lo que 'l teu nom indica.

Y si he de serlos franch, crech que 'l meu principal tenia rahó: lo nom de *Fidel* que 'l meu padri 'm posá, lo de *Cargol* que vaig heretar del pare y fins lo de *Rocabruna* que vaig pendre a la mare me venian amotllats, m'esqueyan com l'anell al dit; porque la meva *fidelitat* al amo era complerta, jo era petit com un *cargol*, dur com una *roca* y la meva cara era *bruna* de color.

L'amo 'm va convéncer, y l'endemá ja viatjava camí de Catalunya, d'aquesta meva patria tant escarnida per lo molt que vai, tant rica a pesar de lo molt que se la roba, y que, a despit dels escarnis que l'hi fan los seus sayons, es cada día més estimada dels seus verdaders fills.

Després d'un viatge, en que los segons me semblavan días, los minuts mesos, los quarts anys y las horas eternitats vaig arribar a la ciutat ahont m'enviavan.

Vaig trobar a l'estació un amich que tant sí com nó se m'emportá a la fonda a sopar ab ell.

Després de sopar me va dir:

—Are has de venir ab mí a casa d'un amich, que vull presentarthi.

Jo m'escusava, porque com lo meu amich ocupava una bona posició, ja pensava jo que l'amich a qui 'm presentaria seria algún dels *grossos*.

Varen ser en va las mevas excusas: en va vaig invocar los molts assumptos que a la ciutat me portavan y lo curt del temps de que disposava, en va li vaig dir que venia cansat del viatge; vaig haver de cedir.

¡Y ni may que ho hagués fet!

Va portarme a casa d'un marqués, de qual nom jo no 'm recordaria si 'm fos possible olvidarlo pera estalviar-me 'l disgust que son recort me causa, com li era possible a n'ell per deshonrarlo.

Aquell no era un membre de la noblesa tal com jo sempre l'havia entesa. No obstant se vantava ell sempre dels seus títols y del nom que duya. Lo que 'm feu creure que a més de la noblesa que jo coneixia n'hi havia un'altra a la qual devia perteneixer lo tal marqués, noblesa que jo bateijo ab lo nom de *noblesa innoble*, si pot admetres aquesta *antinomia*.

La casa del marqués era un lloch hont se jugava en gran escala, era una *timba* que may los dependents de l'autoritat havian trobat.

Quan jo vaig entrarhi, la filla del marqués *tallava*. Y no 's pensin que vulga dir que *tallava* ab estisoras, cosa que en concepte d'ella l'hauria deshonrada, per creures que aquesta es feyna no més que de modistas y cusidoras; ni vull dir tampoch que *tallava* ab la llengua, feyna repugnant que acostumava a fer sovint; no, tampoch parlo en aquest sentit. Vull dir qu'era la qui tenia la banca.

A pesar de la repugnancia que m'inspirava 'l joch, la por de fer un paper ridícul me feu imitar als demés *tertulians*. Vaig anar jugant ab los diners que ab molt temps havia estalviat. Com las postas eran crescidas, los diners feyan via de mimvar y vaig determinar d'empetitir la posta porque 'ls diners me duressin tota la nit, en cas de que continués la desgracia ab que jugava. Vaig reduhir la posta a la meytat.

Mes la *talladora* ab lo descaro més propi d'una marmanyera que d'una senyoreta, me digué que no s'admetian postas tan raquítics.

Cegat per la vergonya, vaig traure de la cartera 250.000 pessetas que 'l meu principal m'havia entregat pera portar a cap la comissió que 'm feu, y vaig posarlos sobre 'l *tapete*.

La roda de la fortuna en aquell moment havia donat la volta, s'havia posat de part meva y vaig guanyá aquella jugada.

..

En tota aquella nit no vaig dormir. Sempre se 'm representava lo que hauria succehit si en lloch de guanyar hagués perdut; si en lloch de castigar aquella jugada lo desvergonyiment de la senyoreta, hagués castigat la meva imprudencia, ó mellor dit, la meva bojeria.

Veya venir lo meu principal ab cara farrenya a demanarme compte dels diners que m'havia entregat... y jo 'm moria de vergonya.

A punta de día vaig sortir de la fonda, vaig despatxar la comissió que a Espanya 'm portava y vaig retornar a Fransa.

L'escena que passá ab lo meu principal quan li vaig explicar lo que m'havia passat es també una d'aquellas cosas que no s'en van més de la memoria.

Llavors vaig coneixer lo que m'estimava. A pesar de tot va tornarm'admetre a la casa. No vaig poguerli fer acceptar de cap modo los 50.000 duros que aquella nit fatal havia guanyat. No hi valia que li fes veure que no era jo qui jugava no sent meus los diners y no tinguent jo, en cas de pérdua, medis pera retornarli 'l capital. No va volguerlos acceptar.

Veyent qu'ell no volia los diners, vaig escriure al marqués oferintloshi, y 'm contestá que no, insultantme encara porque 's creya que la meva oferta l'ofenia.

Llavors, per no tenir en mon poder uns dinés

que 'm semblava que 'm cremavan las mans, vaig donarlos per una obra benéfica.

Vaig preferir ser pobre com soch, que rich ab uns diners guanyats d'aytal mode.

Vint anys han passat d'aixó y encara no puch sentirme a parlar sense que 'ls cabells se 'm posin de punta.

Es un d'aquells fets que passen en la vida, sense que *passin* de la nostre memoria.

D'aquells, que deya al principi d'aquest malgirbat article, que no s'entrauhen ni ab fum de sabatots.

No mes de veure una taula ab *tapete vert*, ja m'esgarrifo; no mes de veure unas cartas ja 'm ve pell de gallina, y crech que 'm moriria lo día que sabés que 'l meu fill hagués d'esser jugador.

Y 's comprén: vaig veure la deshonra a quatre passas y are...

Gat escaldat...

Ayguia tébia tem.

FIDEL CARGOL DE ROCABRUNA.

SANFAINA

Creym que será ben rebuda la centéssima circular que surt del Ministeri de la Governació dictant ordres contra 'l joch. Sembla que aquesta nova edició ha estat *corregida y aumentada*, y que farà que la policia fassi objecte de la seva vigilancia a certs cassinos que per la classe de concurrencia que tenen sembla que haurian d'estar lliures de la plaga del joch.

A la premsa toca ajudar a portar a bon fi la campanya contra un vici que fa tants estragos, denunciantlo siga hont siga; encare que siga en la més concorreguda de las Ramblas, encare que siga en la mateixa Plassa de Catalunya.

L'altre día varem sentir aquesta conversa:

—¿Qu' es aixó de las *zonas fiscals*?

—Un motllo de fer quartos ó, si vols, un remey pitjó que 'l mal; porque a jutjar per las *onas* que remou la opinió pública contra aquest projecte, no hi ha pas dubte que deuhem ser molt amargas aquestas *Zonas* fiscals.

A París, cervell d'Europa, en una reunió senyalada de senyoras y senyoretas de la *alta goma* y de sabis bruts hi fou convidada una cantanta a lo *flamenco* per recrear la reunió ab cansons que ho eran tot, menos de quaresma, per lo molt grassas qu'eran.

Vet aquí una gent que trobavan ordinari d'anar a un café cantant y que no 's varen dar vergonya de posar la seva propia casa a nivell d'*alló*, que creyan denigrant per la pudor de la dona y per la dignitat de talent.

Veurém si la moda se propaga, porque hi han cosas pitjor que taca d'oli.

O si no probas *al canto*:

L'any 1891 varen ser presos a París per diferents delictes 45.000 individuos y l'any passat 54.000.

Fá 50 anys foren sentenciats a Fransa 70.000 delinqüents y actualment son sentenciats 247.000 per terme mitj anual.

Y no fem menció del número de suicidis y de boigs que s'ha duplicat, segons demostra l'estadística oficial.

Y el poble francés, lluny de veure creixer la seva població, la veu mimvar cada día, fins al punt de que 'ls homes de Estat se 'n preocupan seriament, haventse proposat eximir del pago de contribució al cap de casa ahont hi hagin més de cinch personas.

Si aixó continúa, lo que no vá lograr la metralla alemanya, de fer desapareixer Fransa, ho obtindrà 'l vici.

Los teatres varen produhir l'any 1891, 23 millions y mitj de pessetas y en cambi 97.000 pobres varen morir de fam!

Després d'aquesta pintura, no 'ls hi sembla

que no hi ha motiu perquè 'ls nostres vehins vingan dibent pels òrganos de la seva premsa com *Le Figaro* y comparsa qu' a Espanya estam malts, qu' anam a la ruina y no se quants altres auguris fatídichs? Pero al fi y al cap se comprén; es com aquells malalts que tenen lo fel sobreixit que veuhen a tothom groch.

Perque los alardes que fan no tenen rahó de esser. Fan com aquell soldat andalús que cridava:

—Aquí, capitá, aquí, que tinch un presoner.
—Porta'l.
—O es que no 'm vol deixar anar.

Veyém que per totas parts se preparan grans festas per celebrar dignament lo Centenari de Colon.

Fins aquí esta bé: res més just que celebrar lo geni y la fé d' aquells homes que lluytaren per las grans empresas de l' humanitat. Pero 'ns agradaria que 'ls festeigs tinguessin més sabor popular.

No s' ha d' olvidar que Colon, es un fill del poble; son pare fou un cardador de liana.

Recomanám al Exm. Ajuntament fassi economías de tramitacions perquè 'ls pobres puguin ser assistits pels metjes dels dispensaris, perquè s' han dat cassos que al anarhi lo metje, la viuuda ó 'l viuado ja estaban próxims a segonas nupcias.

També nos atrevim a recomenar als marits que de nits ó al cap-vespre 's prenguin la molestia de dar algun passeig poétich pels voltants de la catedral que molt bé podria ser que hi trovessin la senyora fent visita a la *mamá*.

La Societat Espanyola de Higiene va celebrar a Madrid sessió reglamentaria. Alguns dels assistents se varen declarar partidaris de la cremació dels cadavres.

No cal preguntar qui van ser.

Aficionats a menjar *cocas ab llardons*.

Homes! al dijous gras está bé, pero ara... es inoportú.

ESCAROLA LITERARIA

LA BARRETINA

Es la barretina una prenda de vestir propiament catalana, perquè si be es veritat que la gent de mar, especialment los pescadors de las costas del Mediterráneo, de diferentes nacions la usan, recorda sencillament las glorias de Catalunya quan passejant de victoria en victoria lo pendó de las quatre barras vermelles, la varem imposar a aquells paissos.

Es tal vegada la prenda de vestir que més enaltda ha sigut y més espant ha causat en tots temps y en aquest sigle a las tropas de Napoleon al peu de la montanya de Montserrat en lo Bruch y al moro de Marruecos a Tetuan.

Si sen varen escriure en aquella época d' articles sobre la barretina catalana en diaris de tota mena!

Llástima fa, y molt gran, que la falta de verdader patriotisme, entre 'ls joves de moltes poblacions de Catalunya hagin despreciat aquesta tan catalana prenda de vestir que ab molt orgull portavan los seus avis y 'ls seus pares, per taparse ara lo cap ab una gorra que no diu, ni recorda res y que ha tret aquella verdadera igualtat tan bonica, que avans hi havia en los pobles quan no portavan més que barretina lo mateix batlle y 'l regidó hisendat, que lo comparat y lo més senzill trevallador de la terra, sens distingirse com ara, si son més ó menos richs, ab la gorra ó *cachucha*, bolet ó sombrero de copa que portan. Llavors hi havia verdadera igualtat devant del públich.

Los pobles ahont ja no s' porta barretina han perdut en las festas majors, en los aplechs, en

las firas y en los mercats aquella poesia típica de Catalunya, per faltarli aquells bonichs jardins de bermellas rosellas ó de violeta moradas que formaban la munió de barretinas d' aquellos dos colors, combinats ab las blancas mantellinas y los mocadors de mil colors de las noyas.

Quin favor més gran a la poesia del país farian los catalanistas si trevallessin pera que tornessin a presentarse tan poéticas com eran avans las festas populares en totas las poblacions de Catalunya, procurant revivre altra vegada la afició a la barretina catalana.

Hem dit expressament *barretina catalana*, perquè de algun temps a aqueixa part, se observa que alguns joves del Ampurdá han introduhit la moda de posarse la barretina ampurdanesa al estil de la *gorra frigia* dels antichs grechs.

Encara que es molt laudable aquesta arqueològica afició dels joves ampurdanesos a portar la gorra grega en memoria dels fundadors de Ampurias, perquè demostra la afició que lo jove del Ampurdá te a las antigas glorias de nostre estimada patria catalana, han de saber no obstant los que se posan la gorra ampurdanesa a estil de *gorra frigia* que no poden dir que portin la barretina catalana, perquè posada aixís encara que sigui gorra grega, no es la gorra dels que fundaren Ampurias. Los grechs de la Frigia eran considerats per los altres grechs com homes supersticiosos y de mala fé. Aixís ho diu la historia.

Tractant de la barretina hem cregut natural fer aquestas aclaracions arqueológicas, pera ilustrar a molts ampurdanesos que portan la barretina al estil de *gorra frigia* y no al estil de la barretina catalana, perquè la forma de la antigua barretina del baix Ampurdá s' hi adapta ab facilitat.

Per lo demás hi ha que dir que continua portantshi com a recort dels antichs grechs que fundaren Ampurias d' ahont va pendrer nom l' Ampurdá.

GAETÁ CORNET Y MAS.

A MA GERMANETA

Dotze anys tens: quan més ne tingas compendrás lo que 't vull dir; quan en jochs no t' entretingas y 't recordis tú d' ahir y a jugá agullas no gosis y de saltar cordas pleguis; quan més reflexió ja posis; quan deu anys més arrepleguis..., fins per llavors t' escrich lo qu' are no llegirás; puig, are, de lo que 't dich, pobreta, no 'n farás cas.

En l' edat que fa més prova lo carinyo maternal, lo teu tendre sér se trova sens' ell; y pera cuydá 'l, ¿té substitució una mare?... Ja ho coneixerás més tart.
—Nenas que 'n teniu encare, de sa mort Deu vos ne guard'...
Aixó dirás en sent dona, aixó dirás en sent gran:
Oh!... ¡Y una mare tan bona com era la nostra!... ¡y tant!...

¿Té recordas, germaneta, d' aquell punt en ferte anar sempre tan maca y tan neta a *ofici* y a passejar?

Tú 't recordas, sols, pots, de quan la *mamá* 't pegaba; empró, recorda 't primer que la rahó li sobrava.

Repasa la teva infancia en sent a la dolencia, y veurás quant zel, quanta ansia, quant amor, quanta paciencia tenia la mare... ¿Ho sents? a n' els vint anys, potsé avans, tots los seus bons sentiments; sos coneixements tan grans; aquell carinyo entranable que a la familia tenia; aquell sistema admirable ab que a casa ella regia; y otras cosas que, sent nena, no las recordas tampoch, te causarán tanta pena com si fos morta de poch.

J. BARBANY

L' ESPARDENYOT

Contan (y be pot ser) que no hi ha gayre Las puntas de cigarro un vell drapayre En una pila de draps bruts cercava A la llum d' un fanal que apenyas cremava. Quan, de sopte, cregué perdre 'l judici Sentint apostrofarse ab gran bullici Una espadrenya trossejada y vella Y un sabatot tan foradat com ella.
—¿Qué m' aparti?—cridava l' espadrenya. ¿Qué faig fástich m' ha dit? Vosté s' empenya En que jo, qu' he sigut sempre senzilla, Senzillament li canti la cartilla.
—Calla, calla, ordinaria; se veu de sobra Que no has tocat més peus que 'ls de manobra.
—Dissimuli, senyora enxarolada, Es per ser orgullosa massa usada; Si de contar sa historia res l' en priva, Veurém qui te més drets per ser altiva. Puig, sápigas que als peus d' una bellesa Jo he pitjat los salons de la noblesa; Jo he estat al Reyal, jo a las Casseras Mas *hechuras* lluhint de mil maneras, Jo.....

—Prou, no diga més, tot es inútil; Ja comprench qu' en la vida ha fet res útil. En cambi jo, sens reposar un día, Are als peus dels talers me consumía, Are plena de fanch y humitejada Me podria darrera de l' arada. Aqueixas tacas rojas son medallas De sanch, que vaig guanyar en las batallas. Y tal com sock, entengui, vanitosa, Qu' encare puch servir d' alguna cosa. Puig quan vosté 's podrira abandonada Dintre del camp, entre los fems colgada, Convertida en paper jo, ¿qui preveure Pot l' honrada qu' encare 'm podré veure?
—Molt ben dit, molt ben dit, clamá 'l drapayre, Tirant entussiasmat la gorra en l' ayre, Y entafunyantla al sach ne repetia: ¡Qui 'n trobés a dotzenas cada día!

Aquell qu' entre salons la vida passa, Tant bon punt se fa vell, ja hi es de massa; Y 'l que trevalla, en cambi, y no 's contempla, Quan no serveix de res, serveix d' exemple.

E. DORIA.

CANTARELLAS

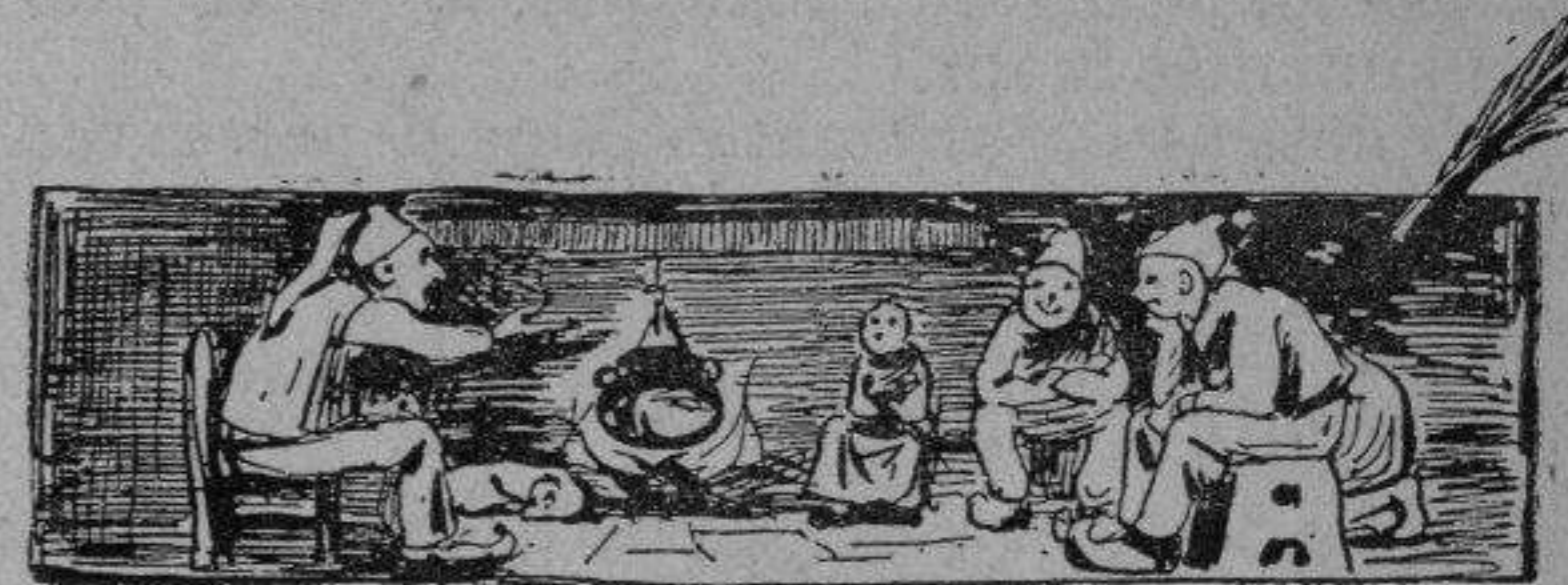
Si mil vegadas al día passo per lo teu carré, quan de nit estich a solas... ¡y quin mal que 'm fan los peus!

Si sabs escriure forsa y esplicarte 'l que 'l cor sent, ¡quin tip de plorá 't farías! De segú que 't mors d' ofech.

Te vaig veure ahí al passeig qu' estava encantadora: Fa un sol día que 't conech y 'm semblan vintiquatre horas.

Estich tant fet a patir, hermosa, pensant ab tú; que jo trob que tot es hu lo viure... com no morir.

MICALET DEL PO.

Rondallas y quientos.

Una vegada era una mare que tenia un fill boy ximple. No li servia de res. Un día ella que li diu:

—Ves al bosch a fé llenya.

Lo noy que se n' hi vá. S' enfila dalt d' un arbre, y volent tallá la branca pel cantó més groixut, perquè n' hi hagués més, s' asséu cama assí cama allá d' aqueixa, de cara al tronch y comensa a doná cops de destrál.

Veus aquí que passava un home y al véureli tallá la branca en que estava assegut, entre ell y 'l tronch, li diu:

—Qué 'ts ximple, qué vols caure ab la branca.

—No es pas la primera vegada que tallo llenya. Com l' home li havia dit, tot d' un plegat cau branca y xicot.

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

Apesar del capulament de costellas lo xicot 's posà á corre y atrapá al home.

—Vos que endevinéu las cosas avans de succehí. ¿quán me moriré jo?

—Quant lo teu ase fassi tres brams.

Lo xicot carregá 'l burro ben carregat y se 'n va cap á casa seva. Lo camí feya una pujada molt forta, l' ase no podía de tan pés que duya, lo xicot li planta garrotada, l' ase tot jemegant, vetaquí que tot plegat fa un bram.

—Ay, Deu meu, ¡n' ha fet un! Arri burru.

L' ase tot jemegant, jemegant, tot d' un plegat fa un altre bram.

—Aquest ase 'm vol matá.. Vaja depressa cap á casa ó sino no hi arribaré á temps.

Planta garrotada al burro y 'l burro fa 'l tercer bram.

Lo xicot que 's deixa estés á terra:—Ja só mort.

Lo burro aná caminant, caminant á casa seva.

Quan hi va arrivá, la mare del noy al véurel vení tot sol, tota va esglayarse.—Aixó es que 'l noy ha tingut una desgracia.—Y comensa á cridá. Desseguida hi van corre 'ls vehins y es van posá á buscar al noy.

Mentres tant uns homes que passavan pel camí 'l troban estés á terra y mort. Agafan unas branques, ne fan un llit de mort y se 'n pujan camí amunt.

Quan van ser á dalt que hi havia una crehuela de camins, comensan á disputá sobre quin era 'l camí de la casa del noy; los uns que si era per aquí, 'ls altres si per allá, tan y tan van disputá que tot d' un plegat 'l noy diu:—Quan jo vivia passava per aquest.

Los homes al sentí aixó 'l tiran á terra de por y apretan á fugí.

Ab lo doló del cop ell va coneixer qu' era viu, y se 'n va cap á casa seva. Los vehins que havían trobat á aquells homes, que 'ls havían dit

qu' era mort y havia ressucitat, al véurel vení apretan á corre, fins la seva mateixa mare.

Y ell riu, que riu, de se encara viu.

MICALÓ.

Trenca - closcas.

XARADAS

Es *invers-hú* mineral y tothom te dos *segona* treu la solució y veurás com una ciutat te dona.

J. ARAN GAYA.

Lo *tot* 's fa d' amagat lo *tres*, *quatre* es pregonat per las plassas y carrés pel *hu*, *dos* no fora res.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona,

4 7 6 7 6 7 3.—Llegum.

2 3 3 2 3.—Tothom ne té.

3 5 8 7.—Nom de dona.

4 5 6.—Los aucells ne tenen.

4 5.—Arbre.

1.—Consonant.

PAU DEL OLI.

PROBLEMAS

1. ¿Qué es lo que no pot fer cap advocat per mes talent que tinga, quant defensa en públich lo seu client?

2. ¿En qué s' assemblan las cartas ab los imprudents?

ANAGRAMA

D.ª Petra Serra Castelló
Torelló.

Formar ab aquestas lletras lo títol de dos dramas catalans.

CINTET BARRERA.

CONVERSA

—¿Ahont es ton germá Pep.

—A Sant Cárlos de la Rápita.

—Qué ja s' ha casat ab aquella.

—¿Ab qui?

—Home, entre tu y jo ho havém dit.

COCISFRAN.

ROMBO

•
• • •
• • • • •
• • •
•

Sustituhir los punts ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, un peix; 3.ª, tothom ne té; 4.ª, grans y xichs ne tenen; 5.ª, consonant.

AABDI.

ENDEVINALLA

Soch un insecte sens alas de tan xich casi no 'm veus á mi no 'm fan pór las balas pró si 'ls homes ab sos peus.

Tinch sota terra la casa y 'l meu portal poch se veu; busca donchs y si no 'ts ase trobarás prompte 'l nom meu.

J. ARAN GAYA.

SINONIMIA

En una ebanisteria y havia dos aprenents que no passava ni un dia que no 's possessin *calents*.

Lo mosso no 'ls deya ré per mes qu' als dos governava y del taller se 'n cuydava; fins que l' amo ho va sabé y algun tant enfadat digué á eix mosso principal: —Vaja, que 'm de fer *total*? feu estar als dos en *tot*.

J. ARAN GAYA.

GEROGLIFICH

KI FÁ I 6 TELL
N FÁ

25 + 20 + 30 + 25

Las solucions en lo número próxim.

CORRESPONDENCIA

R. F.—Havem rebut la seva poesia. Se publicará.

A. A.—Lo que 'ns envía no 'ns serveix.

Xich Palet.—Lo que 'ns envía no 's publicará. S' ha equivocat llastimosament al donarli lo nom de *poesia*. Si li hagués donat lo nom de *porqueria*, hauria estat més acertat.

J. G.—La última poesia que 'ns envía se publicará.

Joan Xicoyra.—Veyem qu' es molt aficionat á la *verdura*; pero pensi qu' es un plat aquest que als nostres lectors no 'ls hi servim may. Creyem que al portarlos á casa, se degué equivocar de porta.

Noy Xato.—Lo que 'ns envía no pot publicarse. Li enviem las coleccions que 'ns demana y quedan apuntadas las vint y dos suscripciones que 'ns encarrega.

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos.